

жигосани,
самотни
сред цялата пустош
на европейското представление.

7. Каменоломните на Аушвиц
днес са без ехо.

Само нанизани - мъниста сини -
напомнят за живот.

Авторът тук е много силен. Просто асоциативно си спомням книгата на Курцио Малапарте „Капут“ и Анте Павелич, застанал до една кошница, пълна с човешки очи. Георги Парушев преминава границата на традиционното описване на тежката съдба на циганите (роми). Той поставя всичко в един широк европейски контекст и с това получава огромно въздействие - тези „сини мъниста“.

При него на два пъти имаме също сериозни постижения, когато той говори за свободата на личността, за свободата на неговото племе.

Музика на цигани да дишаш,
като въздух в борова гора,
трябва бос във огъня да стъпиш,
за да откриеш
колко струва
капка свобода.
„Капка свобода“

Или:

Свири!
С оная дива ярост,
която проклятие изгаря
и ражда свободния човек.
Свири!
Нали сърцето ти е струна?

„Цигулар“

Неговата вяра е в неговото творчество, в неговите песни:

В китарата ми е надеждата -
тази неурочасана